

Arrest

nr. 151 785 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Dohuk, Noord-Irak. U zou eind januari 2007 Irak hebben verlaten en dit uit vrees te worden gedood door de familie van (B.K.), een Koerdisch meisje met wie u een geheime relatie zou hebben gehad. U reisde via Turkije naar België waar u op 1 februari 2007 zou zijn aangekomen en diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

Op 1 oktober 2007 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas en omdat de situatie in Noord-Irak toen niet van die aard was dat er voor burgers een reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U diende beroep in tegen deze weigeringsbeslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) doch op 29 januari 2008 bevestigde de RvV de weigeringsbeslissing genomen door het Commissariaat-generaal. De beslissing genomen in hoofde van uw eerste asielaanvraag geniet aldus kracht van gewijsde en de erin aangehaalde motieven kunnen niet langer worden betwist.

U, die verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 28 februari 2008, een tweede asielaanvraag in. Op 1 april 2008 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) echter tot een weigering tot in overwegingname van uw asielaanvraag (bijlage 13quater).

U, die verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 9 april 2008, een derde asielaanvraag in. Op 15 april 2008 werd door de DVZ opnieuw besloten tot een weigering tot in overwegingname van uw asielaanvraag.

U, die verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 24 april 2008 een vierde asielaanvraag in doch op 5 juni 2008 besliste de DVZ wederom uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.

U, die besliste het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende vervolgens op 29 april 2009 een vijfde asielaanvraag in. ook deze asielaanvraag werd echter op 11 mei 2009 door de DVZ niet in overweging genomen.

U, die verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende voorts op 12 september 2014 een zesde asielaanvraag in. U volhardde in uw verklaringen aangehaald bij uw voorgaande asielaanvragen en stelde dat uw leven in Irak nog steeds in gevaar is temeer daar de familie van (B.K.) u nog steeds wil doden omwille van jullie geheime relatie. U merkte op dat uw familie meermaals door de familie van (B.) werd lastiggevallen en bedreigd. Ze zouden nog steeds naar u op zoek zijn en dreigden er ook mee iemand van uw familie te doden als uw familie uw schuilplaats niet kenbaar zou maken. Uw broer (N.) zou klacht hebben ingediend bij de 'Assayish' (Koerdische veiligheidsdienst) omwille van die bedreigingen, doch dit zou niets aan de zaak veranderd hebben. Een viertal jaar geleden zou u plots door (B.) zijn opgebeld. Ze zou u hebben verteld dat u nooit mocht terugkeren naar Irak en dat u haar moest vergeten. Via contacten met uw broer zou u voorts nog vernomen hebben dat uw familie een drietal jaar terug hun woning in Semel, Dohuk, zou verkocht hebben en naar Faida (Centraal-Irak) verhuisde om aan de druk en de bedreigingen van (B.)'s familie te ontkomen. Uw broer zou u nog meegedeeld hebben dat uw problemen echter geenszins zijn opgelost doordat zij verhuisden. U volhardt dan ook dat uw leven in Noord-Irak nog steeds in gevaar is daar u het risico loopt door de familie van (B.) te worden gedood. U voegde er nog aan toe dat u zich ook niet in Faida bij uw familie kan vestigen, dit gezien de actuele toestand in de regio sinds de opmars van IS (Islamitische Staat). De plaats waar uw familie thans woont zou op amper 10 km van IS-gebied gelegen zijn.

U legde ter staving van uw nieuwe asielaanvraag uw Iraaks paspoort alsook een (verlopen) Belgische verblijfsvergunning voor.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u er ook thans, in het kader van uw zesde asielaanvraag, niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw zesde asielaanvraag integraal steunt op de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag en hier thans op voortbouwt. U verklaarde dat de problemen die u er in 2007 toe brachten Irak te verlaten, i.c. u vreesde te worden gedood nadat uw geheime relatie met (B.K.) aan het licht kwam en dit zowel door (B.)'s familie alsook door uw eigen familie, nog steeds actueel zijn. De familie van (B.) zou nog steeds naar u op zoek zijn en uw eigen familie zou een drietal jaar geleden de Noord-Iraakse regio hebben verlaten en naar Faida (Centraal-Irak) zijn verhuisd omdat de familie van (B.) ermee dreigde iemand van uw familie te doden als zij u niet zouden uitleveren of uw schuilplaats niet zouden kenbaar maken. Uit vrees voor (B.)'s familie zou u tot op heden niet kunnen terugkeren naar Noord-Irak en u zou thans evenmin bij uw eigen familie in Faida terecht kunnen. Naar u beweert wil uw vader tot op heden nog steeds niet met u praten omwille van hetgeen u heeft gedaan en zal hij u zeker uitleveren aan de familie van uw geliefde. U verwees hierbij tot slot nog naar de actuele situatie en de problemen met Islamitische Staat (IS) in de buurt van de huidige verblijfplaats van uw familie.

Dient hier allereerst te worden benadrukt dat reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag op 1 oktober 2007 door de Commissaris-generaal werd geoordeeld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven en dit gezien (i) uw onwetendheid omtrent de evolutie van uw situatie in Noord-Irak en uw nalatigheid u hieromtrent te informeren, (ii) uw ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen en (iii) uw beperkte kennis omtrent uw (beweerde) vriendin (B.). U legde in kader van uw eerste asielaanvraag voorts ook geen documenten neer die een ander licht konden werpen op deze bevindingen. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot zijn

bevindingen kwam, werden duidelijk en afdoende uiteengezet in de beslissing die in uw hoofdte werd genomen in kader van uw eerste asielaanvraag.

U diende beroep in tegen deze weigeringsbeslissing doch op 29 januari 2008 bevestigde de RvV de door de Commissaris-generaal genomen weigeringsbeslissing. Deze beslissing geniet aldus kracht van gewijsde en de erin aangehaalde motieven kunnen bijgevolg niet langer worden betwist.

Hierop volgende diende u op respectievelijk 28 februari 2008, op 9 april 2008, op 24 april 2008 en op 29 april 2009 vier nieuwe asielaanvragen in. Voor elk van deze vier asielaanvragen besliste de DVZ op respectievelijk 1 april 2008, op 15 april 2008, op 5 juni 2008 en op 11 mei 2009 tot een weigering tot in overwegingname (bijlage 13quater) en dit omdat u, bij geen van deze asielaanvragen, nieuwe gegevens aanbracht dat er, wat u betrof, ernstige aanwijzingen bestonden van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bevindingen die werden gemaakt in kader van uw eerste asielaanvraag bleven doorheen uw volgende vier asielaanvragen aldus onverminderd overeind.

Ook in het kader van uw huidige, zesde, asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat u geen elementen heeft aangebracht die alsnog een ander kunnen werpen op de eerder gemaakte vaststellingen betreffende de waarachtigheid van uw relaas. U volhardt gewoon in uw voorgaande verklaringen en bouwt hier zonder meer op voort. Gezien reeds voorheen kon worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas en uw beweerde problemen in Irak, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw familie zou hebben gekend volgend op uw vertrek, i.c. de bedreigingen die ze kregen van de familie van (B.) en hun vertrek uit Noord-Irak.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid in het kader van uw huidige asielaanvraag eens te meer wordt ondermijnd en dit gezien uw huidige verklaringen op tal van essentiële punten in strijd zijn met uw verklaringen afgelegd bij uw eerste asielaanvraag. Zo verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag, en dit zowel op de DVZ als tijdens uw gehoor op het CGVS, dat (B.)'s familie uw familie had laten weten dat ze hun dochter hadden doodgeschoten. U vernam dit nog vóór uw vertrek uit Irak. (zie interview DVZ 1ste AA en gehoorverslag CGVS 1ste AA, d.d. 7/8/2007, p. 10 en 11). Bij uw huidige asielaanvraag verklaarde u dat u vanuit Istanbul (Turkije) contact had met uw broer (N.) en hierbij vernam dat (B.) door haar familie heel hard was geslagen en gemarteld, tengevolge waarvan ze zou zijn overleden of voor het leven zou zijn verminkt (zie interview DVZ 6de AA en gehoorverslag CGVS 15/1/2015 p. 12 en p. 13). Niet alleen repte u nu met geen woord meer over het feit dat u voordien zou gehoord hebben dat (B.) vermoord was door haar familie, uw verklaringen betreffende de inhoud van het gesprek dat u had met (N.) vanuit Istanbul komen ook niet overeen. Immers, volgens uw verklaringen afgelegd bij uw eerste asielaanvraag informeerde u níet naar de evolutie van uw probleem in Irak tijdens uw gesprek met uw broer vanuit Istanbul. U verklaarde toen uitdrukkelijk dat het een kort gesprek was en dat er toen enkel werd gesproken over de betaling van de smokkelaar (zie gehoorverslag CGVS 7/8/2007 p. 11). U hiermee geconfronteerd stelde u dat de ambtenaar bij uw eerste asielaanvraag misschien niet heeft gevraagd naar (B.) en u merkte nog op dat u maar kort op de vragen mocht antwoorden (zie gehoorverslag CGVS 15/1/2015 p. 13). Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins een afdoende uitleg is. Bovendien blijkt nergens uit het gehoorverslag dat u bij uw eerste asielaanvraag maar kort op de vragen mocht antwoorden. Uw gehoor duurde toen immers ruim 2,5 uur en wanneer u op het einde werd gevraagd of u nog zaken wilde toevoegen, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS 7/8/2007 p. 13). U merkte tot slot nog op dat u toen pas hier was, veel problemen had en, ook al was het misschien nuttig, u bekeek de zaken toen anders (zie gehoorverslag CGVS 15/1/2015 p. 13). Het lot van uw geliefde (B.) is één van de kernelementen van uw relaas temeer daar het een indicatie kan geven over het risico dat u mogelijks loopt in geval van terugkeer. Dat u dienaangaande geen éénsluitende verklaringen kan afleggen, komt uw geloofwaardigheid geenszins ten goede. U verklaarde voorts bij uw eerste asielaanvraag dat uw eigen familie aan de familie van (B.) beloofde om u te doden (zie gehoorverslag CGVS 7/8/2007 p. 2 en 3). U verklaarde voorts bij uw eerste asielaanvraag op het CGVS alsook bij uw huidige asielaanvraag op de DVZ dat uw ouders aan (B.)'s familie beloofden om u te doden. U merkte uitdrukkelijk op dat uw familie aan de andere familie zou gezegd hebben dat zij vrij waren om u te doden (zie gehoorverslag CGVS 7/8/2007 p. 2, 3 en 11 en DVZ 20/10/2014 vraag 15 en 18). Niet alleen haalde u die vrees om door uw eigen familie te worden gedood niet aan in het kader van uw eerste asielaanvraag op de DVZ, u ontkende bij uw huidige asielaanvraag op het CGVS uitdrukkelijk dat er contact was tussen uw familie en deze van (B.). U ontkende zelfs dat u dat ooit gezegd heeft (zie gehoorverslag CGVS 15/1/2015 p. 16). U haalde thans wel aan dat uw vader u zou uitleveren aan de familie van (B.), maar uiteindelijk blijkt dit louter een vermoeden te zijn van uw kant (zie gehoorverslag CGVS 15/1/2015 p. 10 en 11). U stelde bij uw huidige asielaanvraag daarentegen dat uw familie altijd, direct na uw vertrek uit Irak, werd lastiggevallen en werd bedreigd door de familie van (B.) (zie gehoorverslag CGVS 15/1/2015 p. 6). Over deze bedreigingen en problemen van uw familie met

(B.)'s familie repte u dan weer met geen woord bij uw vijf voorgaande asielaanvragen. Waar u bij uw eerste asielaanvraag op het CGVS nog een vrees uitte ten aanzien van uw eigen familie, hierbij verklaarde dat u aldus geen contacten kon leggen met hen en ook niet met uw broer (N.) - ondanks dat hij u wel had geholpen bij uw vlucht - omdat u hem niet langer wou lastigvallen (zie gehoorverslag CGVS 7/8/2007 p. 7), blijkt uit uw huidige verklaringen dat u sinds uw vertrek altijd contact bent blijven onderhouden met (N.). Er zouden soms (langere) periodes geweest zijn dat u geen contact had maar dit zou eerder te wijten zijn aan het feit dat er geen mogelijkheid was dan wel vanuit een vrees of omdat jullie kwaad waren op elkaar (zie gehoorverslag CGVS 15/1/2015 p. 5 en 6). Uw ongerijmde verklaringen dienaangaande bevestigen eens te meer het ongeloofwaardige karakter van de problemen die u in Irak beweert te hebben gekend. Nog bij uw huidige asielaanvraag verklaarde u op de DVZ dat uw broer Delovan door de familie van (B.) werd ontvoerd in de hoop dat u zich in ruil zou overgeven. Toen ze hoorden dat u Irak ontvlucht was, zouden ze uw broer hebben vrijgelaten (zie interview DVZ 20/10/2014 vraag 15). Noch bij uw vorige asielaanvraag noch tijdens uw gehoor op het CGVS in kader van uw huidige asielaanvraag, haalde u dit gegeven aan. Toen u uitdrukkelijk met uw verklaringen aangaande de ontvoering van uw broer geconfronteerd werd, ontkende u niet alleen het feit van de ontvoering doch eveneens uw verklaringen op de DVZ (zie gehoorverslag CGVS 15/1/2015 p. 9). Rekening houdende met het feit dat uw verklaringen op de DVZ u werden voorgelezen in het Badini en u deze vervolgens ter goedkeuring heeft ondertekend, kan uw argumentatie dan ook niet worden weerhouden. Volgens uw verklaringen op de DVZ werd u vier jaar terug opgebeld door de nicht van (B.) (zie interview DVZ 20/10/2014 vraag 15), terwijl u op het CGVS zelf dan weer beweerde dat u vier jaar geleden door (B.) zelf werd opgebeld (zie gehoorverslag CGVS 15/1/2015 p. 12, 13 en 14). Ook hier kon u, na confrontatie met uw verklaringen afgelegd op de DVZ, geen verhelderde uitleg geven en beperkte u zich tot het louter ontkennen van uw verklaringen op de DVZ. U haalde thans bij uw huidige asielaanvraag nog aan dat uw broer in 2007, toen u al in België was, klacht indiende bij de Assayish omwille van de bedreigingen die uw familie kreeg van (B.)'s familie (zie gehoorverslag CGVS 15/1/2015 p. 7 en interview DVZ 20/10/2014 vraag 21). U heeft ook van dit gegeven voorheen, bij uw vijf voorgaande asielaanvragen, nooit enige melding gemaakt. U hiernaar gevraagd stelde u dat u voordien enkel antwoordde op de vragen die u gesteld werden (zie gehoorverslag CGVS 15/1/2015 p. 18). Het mag weerom duidelijk zijn dat deze uitleg geenszins volstaat.

Kan hierbij nog worden opgemerkt dat u bij uw voorgaande asielaanvragen telkens benadrukte dat u geen documenten kon voorleggen ter staving van uw problemen en dit omdat u stammenproblemen heeft en geen politieke problemen. Gezien u thans beweerde dat uw broer in 2007 reeds klacht ging indienen, werd u gevraagd naar enig tastbaar begin van bewijs hiervan. U blijkt zelfs niet eens te weten of de klacht van uw broer werd genoteerd/geregistreerd werd en u blijkt uw broer hiernaar evenmin te hebben gevraagd. Rekening houdende met het feit dat in kader van uw eerste asielaanvraag in de beslissing genomen in uw hoofde werd gewezen op het gebrek aan overtuigende en tastbare stavingstukken mag het eens te meer verbazen dat u dan thans geen enkele moeite doet u terdege te informeren omtrent de klacht die uw broer zou hebben ingediend en zelfs geen navraag doet naar de mogelijkheid om een politieel document inzake deze klacht voor te leggen (zie gehoorverslag CGVS 15/1/2015 p. 8). Ook deze bevinding komt uw geloofwaardigheid geenszins ten goede.

Tot op heden brengt u voorts ook geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs aan ter ondersteuning van uw verklaringen en uw relaas.

Uw Iraaks paspoort heeft enkel betrekking op uw nationaliteit en uw identiteit en deze gegevens staan op zich niet ter discussie. Uw paspoort heeft echter geen enkel uitstaans met de door u aangehaalde vlucht- en asielmotieven en kunnen voorgaande bevindingen dan ook in geen ander daglicht plaatsen. U verwees nog naar uw identiteitskaart en uw rijbewijs, stukken die u reeds voorlegde bij uw vorige asielaanvragen. Deze stukken werden reeds beoordeeld doch zijn evenmin van aard voorgaande om te vormen.

Op 20 januari 2015 maakte u het CGVS nog een medisch attest over. Dit stuk vermag evenmin bovenstaande observaties te wijzigen. Het medisch attest, van het hospitaal Saint-Pierre, dd. 19 januari 2015, vermeldt enkel dat u er op 16 januari jl. bent langs geweest en dat u er een medisch dossier wilt aanvragen of openen. Om welke reden u deze aanvraag indiende wordt hier verder niet toegelicht.

U liet bij het indienen van bovenstaand document aan het CGVS ook nog weten dat u geen bijkomende stukken vanuit Irak van/via uw broer zal kunnen neerleggen.

Rekening houdende met het geheel van voorgaande bevindingen moet worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen in en vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst. Gezien immers geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geheime relatie met (B.) en de daaropvolgende problemen met haar familie, kan ook niet worden aangenomen dat uw familie hun woonplaats in Dohuk om deze reden diende te verlaten en u om dezelfde reden niet meer welkom zouden heten. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKKdoelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan u evenmin worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt verwijzing naar de algemene vergadering omdat er geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en Nederlandstalige kamers.

2.2. Artikel 39/12, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de eerste voorzitter of de voorzitter, na het advies te hebben ingewonnen van de rechter in vreemdelingenzaken belast met het ter terechtzitting te geven verslag, oordeelt dat het noodzakelijk is met het oog op de eenheid van de rechtspraak of de rechtsontwikkeling dat een zaak door de verenigde kamers behandeld wordt, beveelt hij de verwijzing naar deze kamers.

Indien de eerste voorzitter en de voorzitter het niet nodig achten de verenigde kamers bijeen te roepen, dan licht de kamervoorzitter de kamers die van deze betwistingen kennis nemen in. Indien een van deze kamers, na beraadslaging, om bijeenroeping van de verenigde kamers verzoekt, is de eerste voorzitter gehouden daarop in te gaan of de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering.

De eerste voorzitter of de voorzitter is tevens gehouden om in te gaan op een verzoek tot verwijzing naar de verenigde kamers met het oog op de eenheid van rechtspraak, wanneer de beide partijen dit verzoeken.

Indien hij meent dat het belang van de zaak dit vereist, kan de eerste voorzitter of de voorzitter, in afwijking van het voorgaande, beslissen de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering.”

Verzoeker vraagt om de behandeling van onderhavig beroep toe te vertrouwen aan de algemene vergadering. Verzoeker staft zijn beweringen inzake de andere aanpak van de Nederlandstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet en werkt evenmin uit op welke wijze hun aanpak zou verschillen van deze van de Franstalige kamers. Hij toont derhalve niet aan welk belang aanwezig is opdat onderhavig beroep door de algemene vergadering zou moeten behandeld worden.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van artikel 48/2, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsverplichting, van artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), alsook op een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij stelt niet alleen vanuit zijn uitgebreide, persoonlijke ervaring te spreken, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Hij wijst erop dat er reeds vele jaren zijn verstreken sinds zijn asielaanvraag. Gedurende de acht jaar die verstreken sinds zijn eerste gehoor heeft hij veel meegemaakt en is hij psychisch ziek geworden. Hij stelt veel te vergeten en hiervan een bewijs te hebben van een geneesheer dat hij zo spoedig mogelijk zal neerleggen. Verder heeft hij aan zijn broer (N.) gevraagd om een bewijs van de klachtneerlegging, doch zijn broer antwoordde dat men in Irak geen bewijs kan bekomen van klachtneerlegging omdat er geen computersysteem is dat dat toelaat; de klacht wordt met de hand geschreven en is niet meer beschikbaar. Dat zijn familie van Dohuk naar Fayda is verhuisd, is volgens verzoeker de waarheid. Verzoeker meent dat hij tijdens zijn gehoor aan verweerder een omstandig relaas heeft gegeven omtrent hetgeen gebeurde.

Vervolgens voert verzoeker aan dat verweerder niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden en dat enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst *“eveneens naar bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Hij meent dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Meer bepaald stelt hij als volgt in onderhavig verzoekschrift: *“Bij een repatriatie kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij het artikel 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid getoetst wordt. Het hoort derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. [...]De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is Pagina 7 van 7*

dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88).

De Raad dient dit in volheid van rechtsmacht te controleren. Verzoekende partij heeft nood aan een vorm van bescherming. Hij leeft al 8 jaar in ons land. Een aanvraag tot regularisatie is lopende maar het is geweten dat de dienst vreemdelingenzaken het dossier in wacht zet tot een onontvankelijkheidsbeslissing kan genomen worden.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient zij zich ervan te vergewissen dat Verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst."

3.1.2. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Noord-Irak" van 25 januari 2015 (bijlage 1).

3.2.1. Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2.2. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoeker op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

3.2.4. Verder dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.2.5. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële

motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) hij zijn zesde asielaanvraag integraal steunt op de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn eerste asielaanvraag, die reeds ongeloofwaardig werden bevonden, en hij geen elementen heeft aangebracht die de vaststellingen in het kader van zijn eerste asielaanvraag in een ander daglicht kunnen stellen, (ii) zijn verklaringen in het kader van onderhavige zesde asielaanvraag op tal van essentiële punten afwijken van zijn verklaringen in het kader van zijn eerste asielaanvraag, (iii) hij niet weet of de klacht van zijn broer werd genoteerd of geregistreerd en hij zijn broer hier niet naar gevraagd heeft, (iv) hij geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs aanbrengt ter ondersteuning van zijn asielrelaas, (v) zijn Iraaks paspoort enkel betrekking heeft op zijn nationaliteit en identiteit die op zich niet ter discussie staan, (vi) het neergelegde medisch attest enkel vermeldt dat hij een medisch dossier wilt aanvragen of openen maar hiertoe geen reden vermeldt, zodat het de voorgaande vaststellingen niet kan wijzigen, en (vii) gelet op het feit dat geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde geheime relatie met (B.) en de daaropvolgende problemen met haar familie, niet kan worden aangenomen dat zijn familie om deze reden hun woonplaats in Dohuk verlieten en hij om deze reden niet meer welkom zou zijn.

Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nummer 6.565 van 29 januari 2008 in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag als volgt oordeelde:

“De Raad stelt vast dat verzoeker aanvankelijk, bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen gewag maakte van het feit dat hij vervolgd zou worden door zijn eigen familie. Hij geeft geen plausibele verklaring waarom hij dit niet deed: bij het gehoor op het Commissariaat-generaal op 7 augustus 2007 stelde verzoeker dat het hem nooit werd gevraagd op DVZ. Nochtans werd ginds wel de volgende vraag gesteld: “wat vreest u precies wat er zou gebeuren mocht u in Irak gebleven zijn?”. Verzoeker antwoordde als volgt: “Ik vrees gedood te worden door de familieleden van Barjin”. Van een kandidaatvluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (R.v.St., X., nr. 150.135, 13 oktober 2005). In zijn verzoekschrift laat verzoeker na hierop in te gaan. Bijgevolg kan aan de bewering dat hij gezocht wordt door zijn eigen familie, een cruciaal aspect van zijn relaas, geen enkel geloof meer worden gehecht.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker ook niet aannemelijk maken waarom hij niet voldoet aan de bewijslast, die op hem rust. Hij brengt geen begin van bewijs aan ter staving van zijn relaas. Noch kan aanvaard worden dat hij niets weet aangaande zijn persoonlijke actuele situatie in Irak. Temeer daar hij na zijn vlucht telefonisch contact met zijn broer had, maar naliet te vragen hoe de situatie thuis was. Dit gegeven ondermijnt verder zijn geloofwaardigheid en de gegrondheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Wederom kan verzoeker hiervoor geen verklaring geven.

Verzoeker uit zijn kritiek op het overtollig motief, namelijk dat hij geen details kent over zijn vriendin, vermits hij niet de gelegenheid had om vaak zijn vriendin te zien, dat hij de schietpartij overleefde gezien hij snel wegliep in het bos in het donker en dat men niet kan verwachten dat hij zich het precieze aantal afspraken met zijn vriendin herinnert. Dergelijke losse beweringen kunnen op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekers problemen zich situeren in de persoonlijke sfeer, dat verzoeker ook nooit bescherming zocht ter plaatse en niet aantoonde te behoren tot een sociale groep in de vluchtelingrechtelijke zin. Vermits zijn verhaal ongeloofwaardig is, dient hier evenwel niet verder op ingegaan te worden. In hoofde van verzoeker kan geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking worden genomen. Het eerste middel is ongegrond.”

Dit arrest heeft kracht van gewijsde en treedt ingevolge de devolutieve werking van een beroep bij de Raad in de plaats van de beslissing van de commissaris-generaal van 1 oktober 2007, zodat verweerder in de bestreden beslissing niet dienstig kan verwijzen naar zijn beslissing van 1 oktober 2007. Eens de

Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat verzoeker zich integraal beroept op de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn eerste asielaanvraag en dat hij geen elementen aanbrengt die de beoordeling in het kader van deze eerste asielaanvraag in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen. Tevens wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoeker in het kader van onderhavige zesde asielaanvraag op tal van essentiële punten verklaringen aflegde die afwijken van de verklaringen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag aflegde. Verzoeker voert aan dat zijn eerste gehoor reeds acht jaar geleden plaatsvond, dat hij veel heeft meegemaakt gedurende deze acht jaar en dat hij psychische problemen had waardoor hij veel vergeet. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen evenwel terecht op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de beweerde gebeurtenissen die verzoeker noopten om in België internationale bescherming te vragen, in zijn geheugen gegrift staan en dat hij hiervan ook na verloop van een bepaalde tijd een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan geven. Waar verzoeker stelt dat hij een medisch attest zal bijbrengen ter staving van zijn psychische problemen, dient vastgesteld dat verzoeker geen dergelijk stuk bijbrengt, zodat moet worden aangenomen dat zijn bewering dat hij psychische problemen heeft die hem verhinderen van het afleggen van coherente verklaringen, een blote bewering is. In ieder geval blijkt uit een lezing van het gehoorverslag dat het gehoor op een normale wijze is verlopen en, hoewel verzoeker melding maakte van psychische problemen (gehoorverslag CGVS 15 januari 2015, p. 12 en 15), verklaarde hij nergens dat hij omwille van deze problemen niet in staat is coherente verklaringen af te leggen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een afdoende verklaring te bieden voor de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen tijdens zijn eerste asielaanvraag en deze die hij in het kader van onderhavige zesde asielaanvraag heeft afgelegd.

Wat betreft de klacht die zijn broer (N.) zou hebben neergelegd, komt verzoeker niet verder dan de blote bewering dat hij geen document(en) hiervan kan neerleggen omdat het computersysteem in Irak hier niet op voorzien is en de klacht met de hand werd neergeschreven. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen bovendien terecht op dat het feit dat verzoeker zich pas na de weigeringsbeslissing in het kader van onderhavige zesde asielaanvraag heeft geïnformeerd over de mogelijkheid tot het neerleggen van een begin van bewijs van de klacht, terwijl reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd gewezen op het gebrek aan overtuigingsstukken, eens te meer de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt. Waar verzoeker stelt dat het de waarheid is dat zijn familie van Dohuk naar Fayda verhuisde, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen evenwel geen dienstig verweer is. Waar verzoeker nog verwijst naar *“bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*, kan niet worden ingezien over welke rapporten verzoeker het heeft.

Rekening houdend met het voorgaande slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het vooraangaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Noord-Irak stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

“Wat het een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig bent. Gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie wordt toegevoegd aan deze verweernota) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014-2015 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische Peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), geleidelijk opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De ISIS-offensieven en peshmerga-tegenoffensieven en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tarmim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Er vond de voorbije acht jaar twee grootschalige aanslagen plaats in KRG-gebied, met name in september 2013 en in november 2014. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame

terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijk zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 900.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio werden de veiligheidsmaatregelen in de KRG-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints werd en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder soennitische IDP's. De spanningen om olie en budget zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar deze ontdooiden na het aantreden van premier Abadi en het olie-akkoord dat eind 2014 werd afgesloten. De blijvende spanningen om ondermeer de betwiste gebieden hebben nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS.

Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker verwijst in onderhavig verzoekschrift weliswaar naar “bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”, doch, zoals hoger gesteld, kan niet worden ingezien over welke mensenrechtenrapporten verzoeker het heeft. Bijgevolg dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de

door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en bijlage 1 bij verweerders nota met opmerkingen) onjuist of achterhaald is.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS